

kunne foretage det, der da er nødvendigt. Der er neppe Grund til i Øjeblikket at drøfte dette nærmere.

Jeg skal ikke følge det ærede Medlem ind paa hans mange Betragtninger med Hensyn til den Værdistigningsafgift, som Forslaget i Overensstemmelse med det i Fjor vedtagne giver Esbjerg Kommune Ret til at opkræve efter en nærmere udarbejdet Vedtægt, udover det, at jeg gør opmærksom paa, at det ærede Medlem synes i nogen Grad at have misforstaaet de Bestemmelser, der fandtes i Loven fra i Foraaret, vedrørende Værdistigningsafgiften. Det er ikke saadan, at Esbjerg skal benytte denne Ret. Det er kun en Ret, der er given Kommunen til, hvis den maatte anse det for ønskeligt, at opkræve en Værdistigningsafgift. Skulde Esbjerg finde, at man hellere maa tage Beløbet direkte af Kommunens Kasse, er der i Loven ikke noget til Hinder derfor. Man kan derfor ikke sige, som ogsaa Esbjerg Kommune gør i den Skrivelse, der findes aftrykt i Bilagene, at vi forlange, at Esbjerg skal være Prøveklud med Hensyn til Værdistigningsafgiften. De skulle jo ikke straks tage Bestemmelse, om de ville gaa med dertil eller ej. De kunne f. Eks. vente med denne Afgift, indtil der af Rigsdagen er vedtaget Regler for den Værdistigningsafgift, der kræves af de nye Privatbaner, inden de komme i Drift. Esbjerg kan altsaa godt vente til det Tidspunkt, selv om ogsaa den første Betalings-termin i Henhold til § 3 maatte falde forinden.

Naar det ærede Medlem taler om, at man ogsaa burde tage Værdistigningsafgift af Nabokommunerne, synes jeg, at ogsaa det vidner om, at der er nogen Misforstaaelse i det ærede Medlems Opfattelse. Det er ikke Staten, der opkræver denne Afgift, og selv om den blev paalagt Nabokommunerne, vil den jo i intet Tilfælde blive til Fordel for Esbjerg. For det kan vel ikke fra det ærede Medlems Side være Meningen, at Esbjerg skal have Lov til at opkræve en saadan Afgift af Nabokommunerne. I øvrigt er jeg glad ved, at ogsaa det ærede Medlem stiller sig saa velvillig til en vestlig Udvidelse af Havnen, og jeg haaber da, at det skal lykkes at faa Tilslutning fra det ærede Medlems og hans Partis Side til Forslaget.

Det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich), der ogsaa talte om at vise mere Imødekommen overfor Esbjerg, var i øvrigt enig med Forslaget, hvad jeg havde Grund til at vente

efter hans tidligere Stilling. Jeg gjorde ved Forelæggelsen selv opmærksom paa den Ulempe, der maatte siges endnu at klæbe ved Forslaget om en vestlig Havn, men som maaske ogsaa er den eneste, der er der endnu, nemlig at der ikke vil blive saa roligt i Havnen, som det kunde forventes, hvis man udvidede mod Øst. Men der vil neppe nogen Sinde være noget Projekt om en Vestkysthavn, som der ikke vil være en eller anden Ulempe ved. Det ligger i selve Sagens Natur. Det, det har drejet sig om, har været at faa en saa god Havn som muligt med de færrest mulige Ulemper. Jeg tror, at det er naaet ved den foreliggende Plan, og jeg fik for øvrigt ogsaa Indtryk af, at det ærede Medlem var enig i, at man her i Virkeligheden var naaet vidt i Retning af at afhjælpe de Ulemper, der tidligere kunde siges at være forbundne med en vestlig Havn.

Ingen af de ærede Talere har rejst Indvendinger mod det principielle i Spørgsmaalet om Tilskuddet fra Esbjerg Kommune. Jeg kan ikke andet end udtale min Tilfredshed med, at man ikke blot stiltiende, men — fra flere Medlemmers Side — direkte har givet sin Tilslutning til det ret nye, at man paalægger en Kommune at yde Tilskud til et Foretagende, som Staten iværksætter. Men til Trods for, at man altsaa synes at være enig om, at der ikke er noget til Hinder for at paalægge Esbjerg Kommune at udrede et Tilskud, vil jeg dog til yderligere Beroligelse for ærede Medlemmer, der maaske kunde have nogen Betænkelighed i saa Henseende, oplyse, at det er ikke det første Tilfælde, hvor Lovgivningsmagten har paalagt Kommuner at yde Tilskud til Statsforanstaltninger. I Loven af 10. Marts 1861 om Anlæg af forskellige Jernbaner er i § 5 udtrykkelig en Bestemmelse om det Tilskud, som man den Gang fastsatte, der skulde ydes. Det hedder nemlig: „Erstatningen for de Grunde og Ejendomme, som for bestandig afgives til Jernbaneanlægene, udredes af Kongerigets Finanser, men Halvdelen af den Sum, der hertil maatte medgaa, skal erstattes Finanserne af de Egne, der nærmest komme til at drage Nytte af Banerne.“ Saa hedder det videre udtrykkeligt i nævnte Lovs § 5: „Fordelingen af den Halvpart, der skal bæres af vedkommende Egne, ordnes ved en særlig Lov.“ Denne Lov udkom saa under 26. Maj 1868, og i den hedder det udtrykkeligt, at til Dækning af Halvdelen af Ekspropriationsudgifterne